

Lars Kirkebys tale til konfirmationen i Hvinningdal Kirke den 30. august 2020

Evangelium Joh 20,11 - 18

Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus.

Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« - det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende.

Kære konfirmander

Det var gensynsglæde, da vi fik lov at mødes igen her i august for at forberede i dag.

I har været et dejligt levende og tillidsfuldt hold unge mennesker. Med hver sin personlighed. Mange forskere har sagt, at i jeres alder er hjernen under ombygning. Og derfor skulle det være dumt at konfirmere netop i den alder. Jeg siger lige modsat: netop derfor er det godt at konfirmere i jeres alder, tænk at få lov at være med i en spændende ombygning. Men ligesom med butikker, så kan der enten stå et skilt "lukket pga. ombygning" eller "Undskyld vi roder, men kom indenfor alligevel." Det sidste er det bedste, og sådan var I.

I den forbindelse må jeg sige, at rigtig mange konfirmander overrasker positivt. I overraskede positivt, selvom jeg nu ikke var særlig bekymret for jeres hold på forhånd. Faktisk var timerne sammen med jer konfirmander ofte et af ugens højdepunkter.

Sådan var I kære konfirmander. Langt bedre end alle fordomme om 7.årgang. Og så kom coronaen. Pludselig en torsdag i marts var skolen og kirken lukket.

Det gjorde ondt. Et langt forår med sporadisk kontakt via telefon og internet. Vi præster holdt gudstjeneste på youtube. Og hvilken foræring, at I havde lavet de fineste billeder, papirmosaikker, af påsketiden. I hjalp mig med en video til langfredag, som stadig kan findes derinde på nettet under Silkeborg Provsti. En enestående fornemmelse for nerven i evangeliet gik igennem fra billede til billede. De billeder der også er vores altertavler i dag.

Og det var gensynsglæde fra begge sider tror jeg, da vi fik lov at mødes her i august måned for at forberede i dag.

I dag minder pladsen her ved Hvinningdal Kirke lidt om en stor banegård i myldretiden. Prøv at lægge mærke til, næste gang I er på en station, at noget af det smukkeste, dejligste, er gensynsglæde. Der står en bedstefar og bedstemor af toget, der kommer deres voksne barn med børnebørn, og de små børnebørn spæner afsted ind i favnen, for hvor er det længe siden, selvom det måske ikke er så længe siden alligevel. De store børnebørn står lidt forlegne og bliver nappet lidt i kinden, og selvom man tror, man er vokset fra det, så er det alligevel meget rart. Hvor er det godt at ses igen. Mærke fællesskab, venskab, kærlighed. Gensynsglæde.

På en måde handler det om lidt det samme ved kirken som på stationen. Her er vi gået ombord ikke i et IC4 tog, men i himmelekspressen. Udtrykket bruges nogle gange om rejsen til landet bag ved døden, og det har vi også med i troen. Men himmelekspressen kan godt stoppe på jordiske stationer. Steder, hvor vi finder Guds rige lige her og nu. I fællesskab, venskab, kærlighed. Grundtvig skriver: Mit land siger Herren, er himmel og jord, hvor kærlighed bor.

Den danske musiker C.V. Jørgensen beskriver i en sang, hvordan han er gået ned på en togstationen, for at møde en kæreste. Men hun er ikke med toget. Så kigger han sig omkring. Og han synger: "Tiden falder lang, når man blot er til stede, som tilskuer til de andres gensynsglæde". Ja, Tiden falder lang, når man blot er til stede, som tilskuer til de andres gensynsglæde.

Man kan komme på en banegård, og endda i en kirke, i en situation, hvor man føler sig ensom og forladt. Hvor man kun er tilskuer til de andres gensynsglæde. Hvor kæresten blev borte, eller man bare er overladt til sig selv. Men hvis man lytter godt efter, hvad Jesus siger, så brydes ensomheden alligevel et sted. Jeg er din bror, din ven. Den der er sammen med dig, hvor det er allermørkest. Vi ses igen! Og igen! og igen! Men forhåbentlig er der også nogle mennesker, der vil tage det på sig at møde hinanden som Guds børn. Med fællesskab, venskab, kærlighed. Gensynsglæde.

Det er sværest, når fællesskabet er slået i stykker. Når venskabet svigtes. Jesus ender sit liv netop på den måde. Tro og håb dør stille ud hos dem, der var samlet omkring ham. Vennerne svigter.

Men netop der hvor mennesker mente, at Jesus lige så godt kunne give op, der blev han ved. Næsten ligesom forelskede mennesker. De har så svært ved at give op. De er så stædige. Sådan var Jesus. Stædigt forelsket i mennesker.

Også i Marie Magdalene. Efter kirkens ældste traditioner havde Maria været både prostitueret og psykisk syg. Men Jesus kom med forandringens mulighed. Kalder hende ved navn midt i sorg og fortvivlelse. Går tilbage til de disciple, der havde svigtet hans venskab med dem. Rækker dem hånden, ja rækker dem venskabet tilbage. Kærligheden. Nogle gange i skikkelse af brødet og vinen.

Inden længe er der forhåbentlig en vaccine eller flere vacciner klar mod corona. Men hvem skal ha først? De stærkeste overlever. Det siger Darwin. Og nogle mener, at det er den dybeste sandhed. De bedst egnede, de stærkeste overlever.

Men sjovt nok er ingen af jer i tvivl om det modsatte, når jeg spørger jer, hvad der ville ske, hvis I i jeres familie kun havde livreddende medicin nok til 2 ud af 4. Forældre kunne jo erobre den ved en hurtig slåskamp, men næsten alle er sikre på at mor eller far ville give det til børnene. For det stærkeste er at ofre sig i kærlighed.

Jesus ofrede sig og ofrer sig.

Det betyder at give sig selv i kærlighed. Det som også siges med brød og vin ved alterbordet.

Jesus gav sig selv i kærlighed. Han ofrede sig. Så stærkt, at døden blev besejret. Han var Guds søn og valgte at sætte sig i de nederstes sted. I de ensomes sted. I ethvert menneskes sted. I dit sted.

Det er mit håb for jer, at jeres tro, jeres kristendom må komme med ud i hverdagen, også der hvor tingene er sat på spidsen:

Så I tør give jer selv og hengive jer. I kærlighed, venskab, fællesskab.

Ikke som dem, der kan prale med, at de tror 100% på Gud. Men som dem, der gerne vil tage imod Guds hjælp til at tro. Det er jo det inderste i en konfirmation: Gud bekræfter dig i, at du er hans elskede barn, og vi bekræfter, at vi gerne vil høre det som en hjælp og en styrke.
Netop som Guds børn kan vi være voksne i ordets bedste betydning.

Og som Guds børn får vi mod til at være gode voksne med alle de hårde kampe, der venter, med al den glæde og velsignelse, der er her i dag og skal komme ud af Guds kærlighed til os. Så er vi da ikke tilskuere for hvem, tiden falder lang, men deltagere i den store gensynsglæde, hvor vi har travlt med at leve og elske. Herfra og ind i evigheden. Amen.